The painting shows a panoramic view of a town built on a hillside. In the background, a large, ornate church with multiple domes and spires stands prominently. The middle ground features a white stone wall and several buildings. In the foreground, there are two small, rustic houses with thatched roofs. A lone figure in a dark coat and hat stands on a path in the lower right. The sky is filled with soft, yellowish clouds, suggesting a hazy or overcast day. The overall style is characteristic of 19th-century landscape painting.

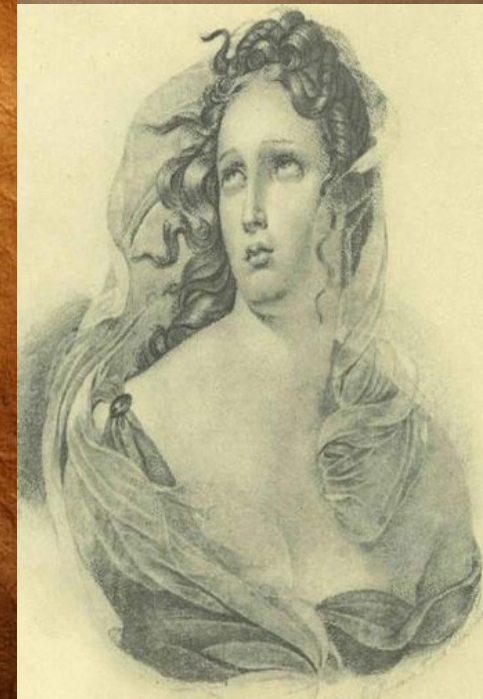
Шевченко - художник

Серед плеяди видатних діячів української культури Тарасові Григоровичу Шевченку (1814–1861) належить особливе місце. Він, скоріш за усе, назавжди запам'ятався самим українцям поборником справедливості, правди, захисником слабких, яких він намагався вирвати з лап жорстоких сильних сього світу.

Але ледве відхилимся від нього як літератора. Тарас Шевченко як художник займає одне з найпочесніших місць в українському образотворчому мистецтві. Він прекрасно володів всіма відомими тоді засобами графічного зображення.

Тарас із раннього дитинства мав тягу до малювання; а малював він взагалі усім, чим дійсно міг, чи то крейда, вугілля і так далі. Завжди вражував свою старшу сестру Катерину, що зіграла у його житті велику роль: Тарас любив сестру, вона була найдорожчою йому людиною, пам'ять про неї була для Шевченка своєрідним натхненням.

Талант художника проявився в Тараса Шевченка значно раніше, ніж талант поета. Якщо перші літературні спроби припадають на 1836–1837 роки, то найбільш ранній малюнок, що дійшов до нас і відомий під назвою “Погруддя жінки” або “Жіноча голівка”, датований самим автором ще 1830 роком. З цієї юнацької роботи і розпочалась творчість видатного художника.

Юний Шевченко прибув у лютому 1831 року до столиці Російської імперії Петербурга, подолавши разом з іншими кріпаками пана Енгельгардта сотні верст глибокими снігами Прибалтики і російської Півночі. З цього часу почалося його тривале столичне життя, сповнене боротьби за існування, незгасного бажання стати вільним, вивчитися на професіонального художника.

1832 року пан віддав Шевченка на навчання в майстерню одного з найкращих художників В. Ширяєва, законтрактувавши його на чотири роки.

Нестача денного часу і заклопотаність, бажання стати справжнім художником змушували Шевченка в білі ночі виходити в Літній сад і змальовувати статуї. Тут відбулась перша зустріч Тараса зі своїм земляком художником І. Сошенком, який зацікавився обдарованим юнаком і вирішив допомогти йому. І. Сошенко давав поради і консультації художнику-початківцю, знайомив його з видатними діячами російської і української культур (Карлом Брюлловим, Василем Григоровичем, Олексієм Венеціановим, Василем Жуковським, Євгеном Гребінкою), спільними зусиллями яких талановитого кріпака було викуплено з кріпацтва.

Звільнення дало право Шевченку вступити до Академії мистецтв. Він став одним з найулюбленіших учнів Брюллова. Тарас переходить з класу в клас в числі найкращих учнів. У малярстві він робить дедалі помітніші успіхи. За час навчання в Академії мистецтв його тричі нагороджують срібною, а потім золотою медалями за малюнки з природи і живописні твори. Тарас Шевченко мріяв поїхати в казкову Італію, щоб познайомитися із шедеврами малярства, скульптури і архітектури. Та академія послала іншого, а власних коштів на таку подорож у Шевченка, звісно, не було. Друга заповітна мрія – повернутись назавжди в Україну.

Тарас Шевченко був найяскравішою постаттю українського образотворчого мистецтва 1840-1860 рр. Вступивши 1838 р. до Петербурзької Академії мистецтв, він закінчив її 1845 р. із срібною медаллю, одержавши звання "вільного художника". Своїм фахом Т. Шевченко вважав саме малярство. Відомо понад 1000 його творів образотворчого мистецтва. Талант Т. Шевченка як художника виявився в портретному, жанровому, пейзажному та релігійному малярстві. Він пробував себе в скульптурі, різьбі й гравюрі. Особливе визнання мали його офорти. За них 2 вересня 1860 р. рішенням ради Академії його було обрано академіком з гравірування на міді.

Тарас Шевченко малював картини, пейзажі й портрети, звертаючись до історії українського народу, його побуту. У Петербурзькій Академії мистецтв він створив картини у романтичному стилі "Хлопчик, що ділиться хлібом із собакою" (1840), "Циганки" (1841) та ін. Т. Шевченко водночас є основоположником реалізму в українському малярстві. Реалізмом відзначається його найбільший за розміром твір олійного живопису "Катерина" (1842), який через драму української дівчини-кріпачки розкриває трагедію самої України. Сценка з життя українського селянина змальована в картині "Селянська родина" (1843).

У 1843 році Тарас Григорович приїхав в Україну. Під час подорожі любов до рідного краю наштовхнула його на створення цілої серії картин під назвою “Живописна Україна”, на яких відображено історичні місця, побут і природу країни. Повернувшись в Петербург, він завершує навчання в Академії мистецтв, видає на власні кошти і поширює альбом під назвою “Живописна Україна”.

Згодом Шевченко знайшов роботу в Київській археографічній комісії. Художникові довелося побувати у різних місцях України, де він змальовував й описував історичні пам'ятки. З часу його подорожей залишилось чимало акварелей, простих і природних за своїми сюжетами. В 1845-1847 роках Тарас Григорович створив ряд портретів, які переконливо свідчать про зростання художника, про поглиблення психологічної характеристики образів.

Портретам належить велике місце в Шевченковому доробку. Він почав працювати над ними ще кріпаком. В академії продовжував роботу в цій галузі. Незабаром він стає одним із відомих і популярних портретистів. Створені ним образи відзначаються невимушеністю, природністю, вдалою композиційною побудовою і свіжістю барв, намаганням дати психологічну характеристику людині. Шевченко зробив великий внесок у розвиток побутового жанру і став його основоположником в українському мистецтві. Особливо хвилювало художника підневільне, часто трагічне становище жінки.

Небагато з тих, кому випало безсмертя, здобули його такою дорогою ціною, як Тарас Шевченко. Доля не шкодувала для нього найжорстокіших випробувань і страждань. Прожив Шевченко лише 47 років, з них 25 – у кріпосному рабстві, 10 – у тюрмах та на засланні. А решту – постійно перебував під недремним жандармським оком, воюючи із нестатками. Помер він самотнім у казенній комірчині, не здійснивши навіть природної людської мрії про сімейний затишок у власному домі.

